

WEEKOVERPEINZINGEN

● De mogelijkheden van den gewonen mensch

Wij kennen allen het verhaal van den man met het eene talent. De anderen waren tot hun meester gekomen en hadden hem verteld over de prestaties, die zij geleverd hadden, over den groei, dien zijn kapitaal ondergaan had door hun goede zorgen. Maar dan komt de man met het eene talent. En wat hij zegt, klinkt eerst ootmoedig. „Ik heb slechts één talent,” roept de arme man uit, „wat kon ik doen? Welke plaats was er voor mij tusschen de werkers en bankiers? Hoe kon ik het wagen, de wereld en haar verantwoordelijkheid onder de oogen te zien? Ik zou zoo weinig hebben kunnen doen, zelfs wanneer ik geslaagd was. Wat doet het ertoe, of zoo'n klein verstand als het mijne en zulke zwakke handen als de mijne werkten of stil lagen? En daarom koos ik den veiligsten en den makkelijksten weg. Zie, hier is uw talent, in een doek gewikkeld.” Hoe ootmoedig, al is het eenigszins zwak, klinkt dit vergeleken met wat de anderen zeggen, waarin eenige trots schijnt te liggen: „Heer, gij hebt mij vijf talenten gegeven; zie, ik heb er vijf andere bij gewonnen.”

Maar laat ik hier iets schrijven over den man met het ééne talent — de menschen die gedrukt en geslagen worden door een gevoel van hun eigen onbeduidendheid. Hoe vele honderden van zulke menschen zien wij!

Een jonge man begint met een groot verlangen naar iets groots en edels. Hij zal iets van zijn leven maken. Heel spoedig komt hij in aanraking met de grooten, de wijzen, de knappen van zijn eigen tijd en van het verleden, en dan ontdekt hij, hoe klein zijn eigen verstand is en hoe weinig hij zelf te geven heeft; en hij geeft het in wanhoop op. Laat hij maar een gewoon mensch worden, een sloof, en zijn huisgezin verzorgen, en op zijn kantoorstuk zitten. Voor iets anders deugt hij niet.

Een jonge man begint een Christen te zijn. Groote visioenen van geloof gaan voor hem open. Hij zal niet enkel uit een overgeleverd geloof leven. Hij zal vromelijk trachten, zijn geloof te verstaan en met zijn verstand de groote vraagstukken van God en Voorzienigheid trachten in te denken. Hoe spoedig worden zijn gedachten verslagen, en geeft hij het op, en terwijl hij tot zichzelf zegt: „Arme dwaas, welk recht had iemand als gij, om na te denken over de hoogste dingen der religie” — wordt hij een van de velen die uit gewoonte gelooven en kerkgaan.

Een mensch is zich diep bewust van de ellende die heerscht in de wereld. Hij probeert te helpen, maar wanneer hij ziet, hoe weinig hij kan doen, hoe sterk de macht der goddeloosheid is, waartegen zijn zwakke poging om te helpen stuk breekt, schijnt het leven zoo weinig de moeite waard om verder te gaan

dat hij deze opgeeft, en terugzinkt tot het peil van den voorzichtigen koopman of van den toegeeflijken wijsgeer die naar de ellende kijkt, maar niet probeert te helpen.

Dat is de geschiedenis van zoo menig mensch, die zichzelf nutteloos acht. Deze menschen hebben het leven aangezien en hebben het wanhopig opgegeven. Eens, lang geleden, toen zij begonnen, toen zij stonden aan het begin van de baan, toen ze voor 't eerst den weg betraden, haalden zij hun talent te voorschijn, keken zij er naar en vroegen zich vol toewijding af, hoe zij het zouden gebruiken; maar het leek zoo klein dat zij allen moed verloren, en dat zij het wikkelden in den doek, waar het sindsdien is gebleven; dat is de heele geschiedenis van hun nutteloos leven. Maar tot al deze menschen zou ik willen zeggen: houdt moed. Gij vergist u als ge denkt dat gij nutteloos zijt in dit leven.

Het is mijn vaste overtuiging, dat de wereld die geboren moet worden uit den chaos dien wij nu beleven, een betere wereld moet zijn. Er zal echter geen betere wereld komen door de schitterende prestaties van enkele hoogbegaafde menschen, maar door de trouw en de toewijding van de velen die slechts de beschikking hebben over één enkel talent. Wanneer wij de gordijnen van de eeuwen konden wegschrijven en naar binnen konden zien, zouden wij niet aanschouwen een Hercules, die hier en daar staat op de lijken van de monsters die hij gedood heeft; maar een wereld van kinderen Gods, ieder met een arm vol geringe kracht, maar ieder, door die kracht, triomfeerend over zijn eigen stukje wereld en de wreedheid van de zonde. Het schijnt alsof de heroën, de groote helden, alles gedaan hebben voor de wereld wat ge-

daan kon worden, en alsof er niets meer gedaan kan worden vóórdat de gewone man en de gewone vrouw in de geleiden van deze helden treden. Maar ik geloof dat de taak van den gewonen mensch de zwaarste is. Als God u roept, kunt ge iets doen, en het „iets” dat ge doet, zal blijken veel te zijn, wanneer heel het werk volbracht zal zijn. Als slechts de absolute noodzakelijkheid dat wij Zijn wil zullen doen, de drijfkracht van ons leven wordt. Dan worden wij van onzen kleinen dunk over onszelf verlost. Ge moet Gods stem achter uw zwakheid hooren; ge moet God hooren zeggen: „Doe het!” en de noodzakelijkheid gevoelen Hem te gehoorzamen, Hem te behagen; en dan pas staat ge op uw voeten, en wordt het onmogelijke volbracht. Dan zult gij niet ophouden met uw taak te volbrengen, eer gij gevoelt dat de kroon der overwinning u op het hoofd is gedrukt. En dan zult gij die kroon afnemen en aan Zijn voeten neerwerpen, omdat gij zult weten dat niet gij, maar dat Hij het heeft gedaan.

Verberg u niet achter uw gevoel van zwakheid. Het is enkel een dunne sluier van trots. Wanneer ge u verbergt achter het feit dat gij maar een „gewone” man of vrouw zijt, kom dan daaruit! Die schuilplaats is een burcht van trots. Kom uit, en neem het werk ter hand dat God u heeft gegeven. Doe het voor Hem en door Hem. Houd op met een parodie te maken van uw zwakheid. Werk in zijn licht, en vlied zoo de buitenste duisternis.

A. G. Barkey Wolf

● De luiken

Om hitte en onrust uit te sluiten,
Doen wij de zware luiken dicht.
Nu dringt uit het rumoerig buiten
Alleen de klaarheid van het licht.

Heer, doe de luiken van ons wezen
Voor 's werelds ijdelheden dicht
En maak ons hart door Uwe vreeze
Zoo vol van helder zonnelicht.

W. de Mérode

„de honderddûzend”

Gerrit is thuis gekomen op een heel ongewoon uur, zoo maar midden op den morgen.

Heelemaal in orde was 't niet met hem, toen hij uit zijn bed gestapt was; slecht geslapen had-ie en wild gedroomd en „zeerte in 't lief.”

Een slokje thee en een hap brood, meer kon hij er niet in krijgen.

Maar thuis blijven van zijn werk deed hij niet; dat had hij nog nooit gedaan.

Na een paar uren was 't niet meer om uit te houden en moest hij naar huis.

Lammechien schrok toen zij hem over den drempel zag stappen, hee-

lemaal krom van de pijn: zoo'n „liefzeerte”!

't Was erg, heel erg, maar Lammechien wist wel raad; Lammechien had de diagnose al gemaakt: 't was een zware kou en die kreeg je er alleen maar uit door sterke warmte. Gerrit werd onder dikke dekens in de bedstede gestopt, wat warms op „'t lief” en wat warms in „'t lief,” nou zou 't wel gaan bedaren.

Lammechien wist wel raad, Gerrit werd straf aangepakt en lag te zweeten als 'n hooier, te zweeten en te klappertanden.

Toe maar, vond Lammechien, „zoo geet de kolde d'r uut.”